

33.

Sàigòn, Chủ nhật ngày 1/8/1982

8 giờ tối, Trọng từ Tây Đức trở về thăm nhà sau gần 14 năm du học. Cả gia đình đều mừng rỡ. Nó ôm chầm tôi, nói rằng có nhận thư tôi và có đem về những gì tôi muốn.

14 năm trời, biết bao nhiêu điều cần nói với nhau. Vậy mà trong câu chuyện hai tiếng đồng hồ đêm nay giữa gia đình và Trọng, sao tôi lại chỉ nghe vang vang trong hồn hai ý nghĩ:

1/ Thương vời vợi cho mẹ già khi mà mười mấy năm đã khổ vì tình cảm những đứa con gái, giờ lại sắp sửa khổ thêm vì con trai khi nó cũng có cá tính quyết liệt (như tôi) trong lãnh vực này.

2/ Tôi càng e ngại sự cô đơn hơn nếu một mai bỏ đất nước ra đi khi từ đứa em trai xa cách 14 năm, cũng chẳng thấy mình thân được.

Những nỗi này sao cứ xoáy buốt cả đêm đến khiến phờ phạc; và nói lên cho Đan hay, rồi kết luận rằng chính tôi cũng "*không muốn ra đi*". Nhưng cũng thú nhận, ở lại với Đan là điều "*đáng e ngại quá*".

Suốt tuần nay thái độ Đan vô cùng khó hiểu, cau có hơn và gần như sẵn sàng gây gổ. Trọng trở về, tôi hay qua nhà trò chuyện với nó, chung vui cùng gia đình. Điều này cũng tạo cho Đan những nỗi bực dọc, đôi khi biến thành xung đột trầm trọng.

Tôi hiểu sự vô xé trong Đan, nỗi ích kỷ hay cái mặc cảm cô đơn. Tôi hiểu, nên hết sức kiên nhẫn với Đan trên từng hành động, lời nói.

Tuy nhiên phải viết thật, tương phản lại một cách âm lòng trong ý nghĩ tôi chính là "*hình ảnh Mẹ và gia đình*" mà Đan luôn luôn cố tình chối bỏ (vì lẽ gì không rõ). Trong cái đầu thông minh và công bình này, tôi phải nhận rõ điều rằng, "*Đan có phần hẹp hòi so với những người thân của tôi trên quan điểm đối xử với nhau*". Ba năm trời, Đan phơi bày khá rõ cho tôi thấy những nét xấu của anh, đặc biệt cá tính ích kỷ ngày càng lộ rõ. Gần như Đan không muốn tôi chia sẻ cho ai chút nào tình cảm, luôn cả với mẹ và Vân San, mà chỉ muốn cô lập tôi lại cho riêng mình.

Hơn tất cả mọi nét xấu, chỉ cái điều "*không muốn tôi gần gũi mẹ và Vân San*" làm tôi bất mãn hơn cả. Nhiều cuộc xung đột lớn xảy ra khởi đi từ nguyên nhân đó. Tôi khổ sở quá khi không bao giờ chờ đợi nơi người đàn ông tôi yêu nhưng tình cảm độc đoán như vậy. Tự sâu thẳm trong lòng là một sự cực kỳ mệt mỏi. Tôi là đứa yêu thích tự do, bản chất phóng túng như chim trời, làm sao có thể chịu nổi cái lồng chẳng đầy kềm gai như thế? Lúc về sau, muốn phân tích bày tỏ với Đan điều quan trọng vừa nói, nhưng đành chịu không thể làm được trước thái độ và lời lẽ quá khắt khe ích kỷ của anh.

Và tôi nhận ra trong chính mình một ý nghĩ thật rằng "*Lúc nào cũng chỉ muốn thoát ra ngoài cảnh sống hiện tại với Đan*".
□